

Autor: Radim Lhoták

Poslední týdny ke mně doléhají zděšené výzvy na obranu Václava Klause před množícími se útoky na jeho osobu stran havlovsko levičácké ligy euro nadšenců usilujících o ratifikaci Lisabonské smlouvy. Ponechme stranou, nakolik může mít přijetí či nepřijetí tohoto smluvního dokumentu zásadní vliv na budoucí vývoj Evropy. Emoce, které se vznášejí nad osobností českého prezidenta, však mají původ všude jinde, jen ne v racionálním uchopení problematických otázek současné doby.

Obávám se, že myšlenková rovina, v níž se odehrává spor o Lisabonskou smlouvu, má jen málo společného s pozadím a skutečnými záměry, z nichž současný proces evropské integrace vychází. Rozhodně nejde o spor týkající se demokratických ideálů liberálního světa. Opravdu málokdo dnes chápe liberálně demokratický systém v jeho podstatě. Tomu, kdo volá po obraně demokratických principů západní civilizace, nejenže nedochází, že o žádnou demokracii nejde, ale ve svém utopickém idealismu či zaujaté slepotě nevidí, nebo nechce vidět volný pád západní civilizace do pastí plutokratického elitářství a nekompetence jakékoliv moci, jež se nám předestírá před očima v podobě absurdní (ne)politické scény.

Je jen málo politických osobností, jimž nepřísluší označení parlamentních šašků a prospěchářských zlatokopů využívajících svého postavení k tomu, aby si užili luxusního způsobu života, dokud to ještě jde, následovaní rezignovaným a politicky korektním bonmotem: Po nás potopa. Pevně věřím, že Václav Klaus mezi takové osobnosti patří. Považuji proto za hluboký morální pokles, pokud je český prezident veřejně napadán výrostky bez úcty k autoritám, skupinkami nevychovaných studentů nebo hloupě karikován hejskovskou společností komediantů odvolávajících se na svého protagonistu Václava Havla. Rozhodně nejde o sílu, jejíž morální kredit by ji opravňoval vydávat výzvy a prohlášení typu: Už toho bylo dost, pane prezidente!

Nepatřím mezi lidi klonící se na levou či pravou stranu. Přejde mi to v kontextu postmoderní

liberální deziluze poněkud směšné. V případě Václava Klause jsem trochu v rozpacích. Cení si jeho postojů, jimiž se zastává moudrosti a tradice předků, jeho angažovanosti za tradiční rodinu, za národní nezávislost, za lidskou důstojnost a svobodu, za návrat ke kořenům a ke skutečným duchovním i etnickým svazkům se zeměmi pravoslavného Ruska v duchu slovanské vzájemnosti navzdory cizácké, militantní a uchvatitelské strategii USA. Dost dobře ale nechápu, jak ve svém rozhledu může vedle toho propagovat volný a ničím neomezený trh, monetární pojetí ekonomiky či liberální demokracii. V koutku duše mám naději, že mu snad nic jiného nezbyvá, že se tak jen naoko tváří, pokud nechce být smeten ze svého postu jako pravicový extrémista a zrádce režimu nastoleného našimi chleboďárci a otrokáři z řad finanční oligarchie, která úkoluje úředníky z Bruselu za pohádkové odměny.

Nevěřím, že by Václav Klaus nechápal význam liberalismu a západní demokracie se všemi jejich přívlastky coby systémovou levotu a popření pravé hodnoty člověka. Mám na mysli hodnotu lidské ušlechtilosti a ctnosti, jak ji znaly a ctily generace našich předků podle vlastního svědomí i zkušenosti do té doby, než se levice postavila proti pravici s cílem rozvrátit tradiční pojetí stavovského řádu společnosti a svobodné existence člověka v jeho pravosti. Nevěřím ani, že pan prezident usiluje o to, abychom mohli „konečně žít po 50 letech nesvobody ve vzkvétajícím a svobodném kapitalistickém státě“, jak se dočítám v plamenné obhajobě Václava Klause z úst jeho naivních obdivovatelů. Kapitalismus nebo socialismus, vždyť jde jen o dvě strany téže zvětřalé liberální mince. Žádná pravice dnes neexistuje, važme si proto pana prezidenta za to, že se snaží uchovat alespoň stín pravého smýšlení čestného člověka se smyslem pro pravdu, lidskou hrdost a národní nezávislost.

Jsem člověk na hony vzdálený Hradu i jeho zájmu o moji osobu, jsem člověk, jehož kombajn liberálního trhu a nadnárodních korporací pod dvaceti lety poctivého podnikání srazil na kolena a pomalu zaorává do jalové půdy otrockého údělu uchazeče o zaměstnání, položky disponibilní zásoby, která ztrácí věkem hodnotu i uplatnění. Přesto, nebo právě proto hledím k Vám, pane prezidente, jako k autoritě, která po dlouhých letech prezidentského úřadu dospěla k aristokratickému sebevědomí a vůli pravého státníka. Přál bych si, abych se ve Vás nemýlil, aby se osud této země vymkl z plebejské správy podřadných sluhů peněz a dopřál Vám stát se skutečným vůdcem národa, skutečně panujícím patriarchou, který bude mít dostatek síly a moci vychovat si svého ještě mocnějšího následníka schopného vést zemi k nápravě věcí lidských proti zotročující agresivní plutokratii. Je nám toho opravdu zapotřebí, jakkoliv se to nyní zdá být nepravděpodobné.